

JOACHIM REINELT

BISKOP DRJEŹDŹANSKO-MIŚNJANSKI

*Slědowace pastyrskie słowo ma so
prěnju póstnu njeđzelu
na wšěch Božich službach,
tež na předwječornych,
přednjesć.*

Pastyrskie słowo k 1. póstnej njeđzeli 2010

Lube sotry a lubi batřa,

wuznamni wuměłcy wšěch lětstotkow křesćanstwa su zamóhli Jězu Chrysta w swojich twórbach wulkotnje a wuraznje předstajić. Přeco zaso pak su někotři mjenje wuznamni wuměłcy wobraz wo Jězusu rozšěrjeli, kotryž bě wostudły, bjezmócný, njemužny, slódky a ničo njewuprajacy. Słowo Bože pokazuje nam druheho Jězusa: Muža wohenja, horliwosće, zahoritósće, bojownisku naturu. Wón je prajił: „Sym přišoł woheń na zemju čisnyč a što chcu druhe, hač zo by so palił“ (Lk 12,49). Tohodla spóznachu připoslušarjo w synagoze w Kafarnaumje jeho jako wučerja „z połnomocu a sylnosću (Lk 4,36). Cyłe swjate scěnje njeđowola nam wobraz wo Jězusu, kotryž jeho jako blědeho, swětacuzeho młodźenca předstaja, kotryž před wužadanjemi čłowječeho byća cofa. Ně, wón je so čěžkim prašenjam runje tak stajił kaž čerpjenju chorych. Wón je so krutosći pusćiny runje tak wustajił kaž strapacam pućowaceho wučerja. Wón je prózdnu liwkosć, kotruž druhdy „lubeho měra dla“ hajimy, wotpokazał a jasnje wuznał: „Njemyslće sej, zo sym ja přišoł, tónle (znihty) pokoj na zemju přinjesć! Njejsym přišoł, pokoj přinjesć, ale mječ“ (Mt 10,34). Pola njeho dže wo mječ sprawnosće a jasnosće, nic wo tunje připodobnjenje a zamućenje. Jeho bójska lubosć je cunja, ale tež wótra. Kak by hewak rjec móhł: „Štóž njenjese swój křiž a njeńdže za mnu, tón njemóže mój wučomnik być“ (Lk 14,27). Wón njewustupuje jenož přećiwo mócnej frakciji farizejow, ale koriguje tež hnydom wuskomyslnosć swojich wučomnikow, kotřiž chcychu cuzemu zadžěwać, zo džiwy čini. „Njewobarajće jemu! Štóž mjenujcy njeje přećiwo wam, je za was“ (Lk 9,50).

Cyły ewangelij pokazuje nam přeco zaso tutoho horliweho, z cyłej dušu so horjaceho Jězusa.

Tohodla ma křesćan witalny, za wěrnosć zahorjeny a z lubosću so horjacy być. Hižo natursce smy wšemu blědemu a njeprofilowanemu wotchileni, „hdyž njewěš, na čim sy ...“. Kak derje skutkuje na nas něchtó, kiž so cyle jasnje wuznawa. Kwalita křesćana sej žada, zo je spóznamny, tak zo druhi „wě, na čim je“. Wón je Chrystusej bliski! To njetřebamy tola zatajeć. Njebojće so! Naši rowjenkojo trzebaja wohniwego, horliwego a zahorjeneho křesćana, a žanoho bojzliwca.

Jedyn, kiž je tónle woheń Chrystowy w sebi měł, bě młodźinski dušepastyr a martrarski měšnik z našeho biskopstwa, Serb Alojs Andricki. Wón je swojej młodźinje w duchownje wuskomyslnym nacistiskim času zahorjeny rjekł: „Hdyž so časy zaso znormalizuja, potom chcu Bože kralestwo kaž lětar do wšěch kóncow swěta njesć.“ Jeho elan ani njewusakny, jako jeho nacisticy zlóstnicy do Dachauskeho kaceta tyknychu. Wottam napisa wón 8. februara 1942: „Hdyž pak njemóžemy nětkole runje jako syjer skutkować, tak chcemy tola znajmjeńša symješko być, zo bychmy w času žnjow bohate płody přinjesli. Tak smy wšón čas na kóždym městnje kmani, Knjezej a jeho cyrkwi słužić ... Bohu džak!“ To je sylnosć a połnomóć so horjaceho křesćana wosrjedź hele kaceta!

Sobujaty měšnik pater Maurus Münch pisa, zo chcyše Alojs sobubratrow w měšnikim bloku přeco zaso pozbudźeć: „Wón bě wuběrný ćěložwučowar. Wón běžeše po rukomaj do lěharnje. Z někotrymi saltami šwikny so lochce na swój słomjak w třećej etaži ložow. Na silwesterskim swjedženju w měšnikim bloku bě Alojs ze swojimi akrobatiskimi wukonami clou wječora ...“ – a to njehladajo hladowych racijow a najćešeho džěła. Wón njelubowaše mjekchliwosć. Citat tuhoto młodeho měšnika: „Jeli słužownik na mjekcho polstrowanym křesle sedži, zabudže wón, zo je słužownik.“

Swoje wumělske kmanosće je Alojs Andricki po mocyrubjacym nućenskim džěle za wuhotowanje nuzoweje kapałki w měšnikim bloku nałožił. Z kistowych deskow natwari so wołtar, a z blacha marmeladowych bowow stwori wón za tabernaklowej durčce modlacej so jandzelej. Najwjetša česćownosć před Najswjećišim a lubosć k sobubratram charakterizowaše tutoho muža Božeho. Jedyn z wjerškow jeho lubosće k blišemu bě, zo woteda swoju chłěbowu raciju choremu měšnikej. To woznamjenješe w tutej hladowej situaciji ničo mjenje hač zwólniwosć, žiwjenje za swojeho bratra podać.

Wot spočatka je wón w hrózbnyh zajeću Dachauskeje hele zmužiće a mócnje jako křesćan žiwy był. Z benediktiskim patrom Maurusom z Triaera staj sej wzajomnje slubiłoj: „Nohcemoj ženje skoržić, ženje swoje akademiske kubłanje zapřeć, žadyn wokomik swoje

měšnistwo zapomnić.“ Wěryhódny, awtentiski to křesćan! Měšnik z wohenjom a zahoritósću za Boha a za ludźi! Wón je přikład za nas wšěch.

Tohodla nadźijamy so a modlimy so zhromadnje z našimi serbskimi wosadami, zo by so nam z bórzomnym zbóžnoprajenjom měšnika Alojsa Andrickeho znamjo pozbudženja dało. Trjebamy zmužitosć k rozmachej wosadow do doby wěry do Boha, kotryž nas w Chrystusu horco lubuje.

Mnozy z nas začuwaja dawno, zo křesćanstwo ze zwučenosće nikoho njejima. Přeco zaso dyrbimy z elanom znowa započec. Naše wosady hodža so k tomu najlěpje, dokelž su přez wjele lětdžesatkow zwučene, přećiwo prudej plůwać. Dokelž pak sej to mocy žada, dyrbimy so wzajomnje podpěrać. Mamy šansu, zhromadnje wěru skrućić. Swójbne skupiny, bibliske kružki a duchowne zhromadnosće, eksercicije a kubłanske wječorki, modlerske zetkanja a putnikowanja – nahladna mnohotnosć je so w našim biskopstwje wuwila. Nichtó njeměł měnić, zo móhl wužadanja wěry sam zmištrować. To zamóžeš jenož zhromadnje a ze zanurjenjom. Wulkotny popad rybow, ke kotremuž je Jězus Symana pozbudził, hačrunjež njebě cyłu nóc ničo popadnył, poradzi so po samsnym mustrije: „Wujědź na hłubinu“ (Lk 5,4). Wuraznje so potom Jakub a Jan mjenujetaj, „kotrajž běštaj Symanowaj towaršej“ (Lk 5,10). Zanurić so a zhromadnje jednać – hewak ničo njebudže. Kaž Syman Pětr chcemy rjec: „Mištrje, cyłu nóc smy so napinali a ničo njepopadli. Na twoje słowo pak ...“ (Lk 5,5)

Tute zmužite „na twoje słowo pak“ njech nas w lěće 2010 pohonja, zo džemy do hłubokosće a zo syće zhromadnje wućisnjemy. Wulki „popad“ pak zamóže jenož wón spožčić.

To spožč nam Trojjenički Bóh
Wótc + a Syn + a Duch Swjaty +. Amen.

Drježdžany, 21. februara 2010

Joachim Reinelt
Biskop Drježdžansko-Mišnjanski